

СЕРЪ САЗЪ НЕ ЛЮБИТЬ. НѢСТЬ СРАМЪ МЛЗЧАТІ НЗ
ГЛАГОЛАТІ БЕЗУМНОЕ. ГНѢВЪ ВЪДРЪЖИ ЧАИНЫ ДРЪГА
СВОЕГО НЕ АВЛАИ. . . . БОГАТСТВОЪ СЪ НАДЪКА НЕ МО-
ЖИ ОКИ ДЕТИ НИКОГОЖЕ. НИШТЕТЪ*) ВЪКЪ СОТРИПИТЬ
НЗ МЪЖЬ ПРѢМЪДРЪ. ШТИЦЪ ЕСТЬ НИЖЕ ВОСКРЪЗМИТЪ
А НЕ НИЖЕ РОДИТЬ. ДѢЛАИ СВОА А ЧЪЖЕГО НЕ СОГЛА-
ДАИ. БЛЮДНИСА ХОДИ ВЪ ПЪТИ ЖІЗНИ СЕА. . . .

ГАБРОВСКІЯТЪ ПАМѢТНИКЪ.

Тоя памѢтникъ, който е написанъ въ Габрово отъ
нѢкого си Романа и който принадлежи на XVIII вѢкъ,
са намира въ БѢлградъ и принадлежи на ученото дру-
жество. А. Гилфердингъ, който е напечаталъ часть отъ
тоя памѢтникъ въ своите сѢчиненія, говори, че Романъ
е не сѢчинилъ, а преписалъ нѢкое много по-старовременно
литературно дѢло. Романъ говори, че той е „с п и с а лъ“
своята книга „на пользу женимъ“, за да замѢни съ то-
ва чтения на бабешките приказници за самовилите
и бродниците. ОсвѢнъ преводните статии, който прина-
дѢжатъ на византийската литература, въ тоя рѢкопи-
сенъ памѢтникъ е помѢстено и житието на Ивана
Рилски, което е важно въ много отношения. Това жи-
тие е написано много по-ясно, нежели Ивановото жи-
тие отъ Евтимія Търновски.

Тогда тин мѢжје ладоше и прославише Бога.
възвратишесе къ царѢ съ радостію и сказахше въсе,
еже видѢше оу свѢтаго, и слышавъ Петръ царь и
прослави Бога и пое съ сокою множество людей,
и бое свое, и поиде да видѢтъ свѢтаго штица. и
доиде до рѢкы именовъ Рыла. и глаголаше емѢ се
знаменіе свѢтаго штица и того мѢста иже се

*) Пропустено е не.